

نام بوده شده، احتمال داده است که او از سفیران آن حضرت نیز بوده است (۱۳۹۱-۱۳۷۹)، از نامه ابوالعباس سیرافی به نجاشی دانسته می‌شود که بزوفری تا سال ۳۵۲ زنده بوده است (نجاشی، ج ۱، ص ۱۷۳).

نوری (ج ۳، ص ۵۲۱)، علاوه بر ابوعبدالله بزوفری، فرزند او ابوجعفر محمدبن حسین را نیز از مشایخ مفید یاد می‌کند. و این همان کسی است که دعای ندبده^۵، که خواندن آن در میان شیعیان خصوصاً در روزهای جمعه متداول است، از کتاب او نقل شده است (مجلسی، ج ۹۹، ص ۱۰۴). تستری (۱۳۶۵ ش، ص ۱۱۱-۱۰۹) به مناسب بررسی سند این دعا هر دو احتمالی صدور آن از شخصی امام زمان، و انشای خود بزوفری را مطرح کرده است.

احمدین جعفرین سفیان بزوفری، پسر عمومی حسین بن علی نیز در شمار مشایخ اجازات حدیثی نام بوده می‌شود. به گفته شیخ طوسی (ص ۴۴۴-۴۴۳) تلکبری در ۲۶۵ از او استماع حدیث کرده و اجازه گرفته است.

منابع: عبداللہ بن عیسیٰ اصفهانی، ریاض العلماء و حیاض الفضلاء، چاپ احمد حسینی، قم ۱۴۰۱؛ محمدبن تقی تستری، «پاسخ معقول و منطقی به یک سؤال»، نور علم، دوره ۲، ش ۵ (شهریور ۱۳۶۵)؛ هم، قاموس الرجال، تهران ۱۳۹۱-۱۳۷۹؛ محمدبن حسن طوسی، رجال الطوسي، نجف ۱۳۸۰؛ عبداللہ قهچائی، مجمع الرجال، چاپ ضیاء الدین علامه اصفهانی، اصفهان ۱۳۸۷-۱۳۸۲؛ چاپ افت قم [این تا]؛ عبداللہ ماقانی، تتفیع المقال فی علم الرجال، چاپ سنگی نجف ۱۳۵۲-۱۳۴۹؛ محمدبن تقی مجلسی، بحار الانوار، بیروت ۱۴۰۳؛ محمدبن تقی مجلسی، بحار الانوار، بیروت ۱۴۰۳؛ احمدین علی نجاشی، مجمع المؤلفین، دمشق ۱۹۶۱؛ چاپ افت بیروت [این تا]؛ لایزیگ ۱۸۶۶-۱۸۷۳، چاپ افت تهران ۱۹۶۵.

/ حسن طارمی /

بَزَّهُ ← بَسْطَهُ

بَزَهُ ← جَرْم

بَزِيْغ (بَزِيْغ مُوذن) ← بَزِيْغِيَه

بَزِيْغِيَه (یا بَزِيْغِیه)، پیروان بَزِيْغ (یا بَزِيْغ) بن موسی، نام او در مقالات الاسلامین اشعری و الفرقَ بینَ الفرقَ بغدادی و البَدَعَ والتاریخ مقدسی، با «غ») و در کتب شیعه و ملل و نحل شهرستانی با «ع» آمده است. اشعری (ص ۱۲) بَزِيْغِيَه را فرقَ

علیه السلام است، محضر حضرت هادی را درک نکرده و از اصحاب ایشان شمرده نشده است.

منابع: محمد محسن آقابزرگ طهرانی، الذریعة الى تصنیف الشیعه، چاپ علی نقی متنزی و احمد متنزی، بیروت ۱۴۰۳/۱۹۸۳؛ ابن ادریس حلی، کتاب السرایر، قم ۱۴۱۱-۱۴۱۰، چاپ رضا تجدد، تهران نجف ۱۴۶۱؛ ابن ندیم، کتاب الفهرست، چاپ ابراهیم العلاماء، ۱۳۵۰ ش؛ محمدبن علی اردبیلی، جامع الرواة و اوازحة الاشتباكات عن الطرق والاسناد، بیروت ۱۴۰۳/۲۰۲؛ اسماعیل بندادی، هدیۃ العارفین، ج ۱، در حاجی خلیفه، کشف الظفون، ج ۵، بیروت ۱۴۰۰/۱۹۹۰؛ محمدتقی تستری، قاموس الرجال، قم ۱۴۱۰؛ خیر الدین زرکلی، خوشنوی، مجمع رجال الحديث، بیروت ۱۴۰۳/۱۴۱۰؛ حسن طوسی، عذۃ الاصول، چاپ محمدبن مهدی نجف، قم ۱۴۰۳/۱۴۰۳؛ همو، الفهرست، چاپ محمود رامیان، چاپ افت مسجد ۱۳۵۱ ش؛ همو، کتاب النبیة، نجف [این تا]؛ سعیدین هبة الله قطب رازندی، الخرائج والجرائح، قم ۱۴۰۹؛ عمر رضا کحاله، معجم المؤلفین، دمشق ۱۹۶۱؛ چاپ افت بیروت [این تا]؛ محمدبن عمر کشی، اختیار معرفة الرجال، [لایخیں] محمدبن حسن طوسی، چاپ حسن مصطفوی، مسجد ۱۳۴۸ ش؛ عبداللہ ماقانی، تتفیع المقال فی علم الرجال، چاپ سنگی نجف ۱۳۵۲-۱۳۴۹؛ محمدبن تقی مجلسی، بحار الانوار، بیروت ۱۴۰۳؛ احمدین علی نجاشی، فهرست اسامی مصنفوی الشیعه المشهور برجال النجاشی، چاپ موسی شبیری زنجانی، قم ۱۴۰۷.

/ محمود مهدوی دامغانی /

بَزَّوْفَرِی، شهرت چند تن از محدثان و علمای امامیه، منسوب به قریه بَزَّوْفَر واقع در غرب دجله، نزدیک واسط (یاقوت حموی، ج ۱، ص ۶۰۷؛ ماقانی، ج ۱، بخش ۲، ص ۵۲)، مشهورترین آنان ابوعبدالله حسین بن علی بن سفیان از مشایخ مفید، ابن غضاییری، احمدین عبدون، ابوالعباس سیرافی و تلکبری است. نجاشی، حسین بن علی را با عنوان «شقد» و «جلیل» و «شیخ فاضل» وصف کرده و کتابهای او را نام بوده است: الرد على الواقعه، الحجج، ثواب الاعمال، احکام العیب، سیرة النبی و الائمه فی المشرکین؛ و می افزاید که این کتابها را نزد شیخ مفید و ابن عبدون خوانده و روایت کرده است (ج ۱، ص ۱۷۳، ۱۸۸-۱۸۹، ۲۰۲، ۲۲۲). انسنی اصفهانی (ج ۲، ص ۱۵۲) ضمن نقل مطالب نجاشی، شهرت او را بَزَّوْفَری ثبت کرده است. شیخ طوسی نیز در رجال خود او را نام بوده و افزوده کد نام کتابهایش را در الفهرست آورده است، ولی در این کتاب اثری از نام او دیده نمی شود (طوسی، ص ۴۶۶؛ ماقانی، ج ۱، بخش ۲، ص ۴۳۸؛ تستری، ۱۳۹۱-۱۳۷۹، ج ۳، ص ۳۰۹-۳۱۰). تستری براساس یکی از توقعات امام قهچائی، ج ۲، ص ۱۹۰). تستری براساس یکی از توقعات امام زمان علیه السلام در دوران غیبت، که در آن از ابوعبدالله بزوفری